

วันที่..... ๓๐ ก.ย. ๒๕๕๘

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ด. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๓๑๓/๒๕๕๘
คดีหมายเลขแดงที่ ๑. ๗๗๔/๒๕๕๘

ในพระปรมາṇิชัยพระมหาชนัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๐ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘

ระหว่าง { นายชินบัญ หรือชาติชาย ครุฑาย ผู้ฟ้องคดี
เลขที่การคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๑
คณะกรรมการข้าราชการครุภัณฑ์และบุคลากรทางการศึกษา ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย
(อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๒๐๑/๒๕๕๘
หมายเลขแดงที่ ๖๙/๒๕๕๘ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองนครราชสีมา)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีกำรดำเนิน
อาจารย์ใหญ่โรงเรียนบ้านสร้างนกทา จังหวัดอำนาจเจริญ ผู้อำนวยการการประถมศึกษา
จังหวัดอำนาจเจริญได้มีคำสั่งสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอำนาจเจริญ ที่ ๓๖๗/๒๕๕๑
ลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๑ ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดีร้อยละห้า เป็นเวลา ๒ เดือน
กรณีผู้ฟ้องคดีเบิกถอนเงินค่าอาหารกลางวันจากธนาคารมาเก็บรักษามากกว่าที่ผู้ฟ้องคดี
มีอำนาจ โดยการกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวไม่ถึงกับมีเจตนายกยอกเงินของทางราชการ

/เนื่องจาก...

เนื่องจากผู้พ้องคดีได้นำเงินมาลงในบัญชี ซึ่งเป็นการกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง ฐานไม่ถือและปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการตามมาตรา ๙๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ต่อมา อ.ก.ค. สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ พิจารณาแล้วเห็นว่าพฤติกรรมของผู้พ้องคดีเป็นการกระทำความผิดฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงได้มีมติให้เพิ่มโทษผู้พ้องคดีจากตัดเงินเดือนร้อยละห้า เป็นเวลา ๒ เดือน เป็นลงโทษปลดออกจากราชการ แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อมีการเสนอผลการดำเนินการทางวินัยต่อ ก.ค. และ ก.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่า ยังพังไม่ได้ว่า ผู้พ้องคดียกยอกเงินไว้เป็นประโยชน์ส่วนตัว เนื่องจากนักเรียนได้รับประทานอาหารกลางวันและอาหารเสริม (นม) มิได้ขาด และเงินดังกล่าวผู้พ้องคดีได้ลงบัญชีในสมุดเงินสดเป็นหลักฐาน เงินมิได้สูญหายหรือขาดบัญชี และไม่ปรากฏว่าการเก็บรักษาเงินเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง ก.ค. จึงมีมติให้ลดโทษผู้พ้องคดีจากปลดออกจากราชการ เป็นลงโทษตัดเงินเดือนร้อยละห้า เป็นเวลา ๒ เดือน ซึ่งรองนายกรัฐมนตรีปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรีได้มีคำสั่งให้ดำเนินการตามมติ ก.ค. เลขานิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติจึงมีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ที่ ๔๑/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๔๕ ให้ลดโทษผู้พ้องคดีจากปลดออกจากราชการ เป็นลงโทษตัดเงินเดือนร้อยละห้า เป็นเวลา ๒ เดือน ทั้งนี้ ในระหว่างดำเนินการทางวินัยตามข้อกล่าวหาดังกล่าว ผู้พ้องคดีถูกกล่าวหาอีกว่า ผู้พ้องคดีใช้อำนาจเบิกถอนเงินงบประมาณโครงการอาหารกลางวันและโครงการอาหารเสริม (นม) มาเก็บรักษาไว้กับตัวจำนวนมากโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการ ตั้งแต่ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๑ ถึงปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๓ หลายครั้งจนมียอดเงินสะสมจำนวน ๗๙,๐๔๒ บาท และเมื่อมีการตรวจสอบกลับไม่มีเงินจำนวนดังกล่าวให้ตรวจสอบ เป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ อันเป็นการกล่าวหาว่า ผู้พ้องคดีกระทำการผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้อำนวยการการประถมศึกษา

/จังหวัด...

จังหวัดอำนาจเจริญจึงมีคำสั่งสำนักงานการประปัตมศึกษาจังหวัดอำนาจเจริญ ที่ ๒๖๗/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๔๗ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี คณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำการผิดโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการ เพื่อให้ตนเองได้ประโยชน์ที่มิควรได้โดยเบิกเงินโครงการอาหารกลางวันและโครงการอาหารเสริม (nm) มาเก็บรักษาไว้กับตนเอง เป็นเงินจำนวนมาก เกินความจำเป็น เป็นเงินจำนวนรวมทั้งสิ้น ๗๙,๐๔๒ บาท และไม่มีเงินสดให้ตรวจสอบ ถือว่าเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการเป็นการกระทำการผิดวินัยอย่างร้ายแรง จึงเสนอความเห็นให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ต่อมาก. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๒๐/๒๕๔๗ เมื่อวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๔๗ โดยเห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำการผิดตามข้อกล่าวหา และปรากฏว่าข้าราชการครูซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่การเงินเคยห่วงติงให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติให้ถูกต้อง จากนั้นผู้ฟ้องคดีได้นำเงินจำนวนดังกล่าวไปใช้เป็นประโยชน์ส่วนตัว ต่อมาก. ผู้ฟ้องคดีได้นำเงินที่เก็บไว้ไปส่งคืนให้กับทางราชการ เมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๔๔ จำนวน ๔๓,๐๔๒ บาท และได้ทำหนังสือรับสภาพหนี้ ลงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๔๔ ในเงินส่วนที่เหลืออีกจำนวน ๓๖,๐๐๐ บาท โดยขอผ่อนชำระจำนวน ๓ งวด แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ผ่อนชำระตามหนังสือรับสภาพหนี้ หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ชำระเงินจำนวน ๓๖,๐๐๐ บาท เมื่อวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๔๕ ซึ่งเป็นการกระทำการผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ทางราชการตามมาตรา ๘๒ วรรคสอง และวรรคสาม ประกอบกับมาตรา ๘๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงมีมติให้ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เพื่อให้เหมาะสมกับกรณีความผิดและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๒๖๘/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๗ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วมีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการสอบสวนเพื่อดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีไม่ชอบด้วยกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ ๑๙ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบ

/ข้าราชการ...

ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา เนื่องจากหนังสือสำนักงาน
การประถมศึกษาอำเภอเมืองอำนาจเจริญ ที่ ศธ ๑๗๗.๐๑/๘๔ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๓๓
แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีไปพบพนักงานสอบสวนเพื่อรับทราบข้อกล่าวหา แต่มิได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดี
ไปพบคณะกรรมการสอบสวน และในบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุป
พยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว.๓) ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๓๓ ระบุว่า
ผู้ฟ้องคดีเก็บรักษาเงินไว้จำนวน ๗๙,๐๔๒ บาท แต่คณะกรรมการสอบสวนไม่เคยไป
ตรวจสอบเงินดังกล่าวแต่อย่างใด อีกทั้งบันทึกฉบับเดียวกันยังอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีทำหนังสือ
รับสภาพหนี้ไว้ ก็ไม่เป็นความจริง เพราะเมื่อผู้ฟ้องคดีถูกปลดออกจากราชการแล้ว
ผู้ฟ้องคดีไม่เคยไปยุ่งเกี่ยวกับเอกสารใดๆ นอกจากนี้ คณะกรรมการสอบสวนมิได้ซักถาม
ผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้ถูกกล่าวหา จึงเป็นการสอบสวนที่ไม่ได้เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีได้ให้
ถ้อยคำและนำพยานหลักฐานเข้าสืบแก้ข้อกล่าวหา และในคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการ
การศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๒๖๙๖/๒๕๓๗ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๓๗ ที่ลงโทษให้ผู้ฟ้องคดีได้ให้
ทั้งที่ความจริงแล้ว พระราชบัญญัติระเบียบราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๓๖
ทั้งที่ความจริงแล้ว พระราชบัญญัติดังกล่าวไม่มีอยู่จริง แต่เป็นพระราชบัญญัติระเบียบ
บริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๓๖ และการออกคำสั่งลงโทษให้ผู้ฟ้องคดี
ออกจากราชการดังกล่าว เป็นการดำเนินการทางวินัยที่มีมูลกรณีเดียวกันกับคำสั่งสำนักงาน
คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ที่ ๔๑๔/๒๕๓๕ ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๓๕
ที่ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากปลดออกจากราชการ เป็นลงโทษตัดเงินเดือนร้อยละห้า เป็นเวลา
๒ เดือน จึงเป็นการออกคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อ
ศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ค่าล้มค่าพิพาทหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการ
การศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๒๖๙๖/๒๕๓๗ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๓๗ ที่ลงโทษให้ผู้ฟ้องคดี
ออกจากราชการ และให้คงใช้คำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ
ที่ ๔๑๔/๒๕๓๕ ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๓๕ ที่ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากปลดออกจากราชการ
เป็นลงโทษตัดเงินเดือนร้อยละห้า เป็นเวลา ๒ เดือน

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า มูลกรณีพิพาทสืบเนื่องจากสำนักงาน
การประถมศึกษาอำเภอเมืองอำนาจเจริญได้รับรายงานจากข้าราชการครูโรงเรียน

/บันสร้างนกท่าว...

บ้านสร้างนกทาว่า ผู้ฟ้องคดีได้ใช้อำนาจของตนเบิกถอนเงินบประมาณโครงการอาหารกลางวัน และโครงการอาหารเสริม (nm) มาเก็บไว้กับตนเองเป็นจำนวนมาก จึงมีการตรวจสอบข้อเท็จจริงขึ้น ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีเก็บรักษาเงินสดไว้กับตนเองเป็นเงิน ๘๒,๓๙๐ บาท จึงให้ผู้ฟ้องคดีนำเงินฝากเข้าบัญชีของโรงเรียนภายในวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๕๓ หลังจาก พั่นระยะเวลาดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้นำเงินสดไปซื้ออาหารเสริม (nm) จำนวน ๓,๐๔๒ บาท และอาหารกลางวันจำนวน ๓๐๖ บาท คงเหลือเงินสด ๗๙,๐๔๒ บาท และยังไม่นำเงินฝาก เข้าบัญชีของโรงเรียน สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมืองอำนาจเจริญเห็นว่า ผู้ฟ้องคดี เก็บรักษาเงินไว้กับตนเองและไม่สามารถนำมาให้ตรวจสอบได้ มีเจตนาส่อไปในทางทุจริต อาจเกิดความเสียหายแก่ทางราชการได้ จึงรายงานต่อสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด อำนาจเจริญ ผู้อำนวยการสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอำนาจเจริญ จึงมีคำสั่ง สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอำนาจเจริญ ที่ ๒๖๗/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนมีความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีทุจริตต่อหน้าที่ราชการ สมควรลงโทษปลดออกจากราชการ แต่ผู้อำนวยการสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด อำนาจเจริญเห็นว่า ควรลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงได้เสนอผลการสอบสวนและ ความเห็นดังกล่าวต่อ อ.ก.ค. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่ง อ.ก.ค. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้มีมติในคราวประชุมครั้งที่ ๒๐/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๗ ให้ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๒๖๙๖/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๗ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เมื่อผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติให้ยกอุทธรณ์ โดยก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะถูกดำเนินการทางวินัยที่กล่าว ข้างต้น ผู้ฟ้องคดีเคยถูกดำเนินการทางวินัยในเรื่องเบิกถอนเงินโรงเรียนบ้านสร้างนกทา จากธนาคารมาเก็บรักษาเป็นเงินสดในมือเกินกว่าอัมนาจที่ตนจะเก็บรักษาไว้ จนถูก สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอำนาจเจริญสั่งลงโทษตัดเงินเดือนร้อยละห้า เป็นเวลา ๒ เดือน ตามคำสั่งสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอำนาจเจริญ ที่ ๓๖๗/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๑ แต่เมื่อสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติพิจารณา แล้วเห็นว่า กรณีมีมูลเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จึงแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย

/อย่างร้ายแรง...

อย่างร้ายแรงขึ้นใหม่ตามคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ที่ ๓๗๓/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๔๗ และในที่สุด เลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษา แห่งชาติได้มีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ที่ ๓๕๑/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๔๗ เพิ่มโภชผู้ฟ้องคดีจากตัดเงินเดือนร้อยละห้า เป็นเวลา ๒ เดือน เป็นปลดออกจากราชการ ตามมติ อ.ก.ค. สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษา แห่งชาติ แต่ต่อมาเลขาธิการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติได้มีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ที่ ๔๑๔/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๔๘ ให้ลดโภชผู้ฟ้องคดีจากปลดออกจากราชการ เป็นลงโทษตัดเงินเดือนร้อยละห้า เป็นเวลา ๒ เดือน ตามมติ ก.ค. สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า หนังสือสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษา อำเภอเมืองอำนาจเจริญ ที่ ศธ ๑๑๗๙.๐๑/๘๔ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๔๗ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดี ไปพบพนักงานสอบสวนเพื่อรับทราบข้อกล่าวหา นั้น เป็นการแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีไปพบคณะกรรมการสอบสวนเพื่อแจ้งข้อกล่าวหา แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ไปพบคณะกรรมการสอบสวน จึงจัดส่งบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหา (แบบ สว.๒) ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ซึ่งผู้ฟ้องคดี ได้ลงนามรับทราบบันทึกดังกล่าวไว้เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๗ การดำเนินการสอบสวน จึงได้ดำเนินการตามข้อ ๑๔ ของ กฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๙ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความ ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา ทุกประการ นอกจากนี้ ในวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ผู้ฟ้องคดีได้มายื่นคำต่อ คณะกรรมการสอบสวนตามบันทึกถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหา (แบบ สว.๔) โดยผู้ฟ้องคดี ให้การปฏิเสธทุกข้อกล่าวหา และประสารจะนำพยานเอกสารและพยานบุคคลที่เกี่ยวข้องมา สืบแก้ข้อกล่าวหาในภายหลังต่อไป ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนได้จัดทำบันทึกการ แจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว.๓) โดยผู้ฟ้องคดีได้มายื่นนามรับทราบบันทึกดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๔๗ และหาก ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าข้อเท็จจริงที่ปรากฏไม่ถูกต้อง ผู้ฟ้องคดีก็มีสิทธิให้การและนำสืบ พยานหลักฐานเพื่อแก้ข้อกล่าวหา แต่ผู้ฟ้องคดีมิได้มายื่นคำหรือนำสืบพยานหลักฐาน แก้ข้อกล่าวหา สำหรับการสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามคำสั่งสำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๒๖๙๖/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๗ เป็นการลงโทษในฐานความผิดตามมาตรา ๙๒ วรรคสาม และมาตรา ๙๕ วรรคสอง

/แห่งพระราชบัญญัติ...

แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่คำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ที่ ๑๖๙/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๔๕ ที่ให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากปลดออกจากราชการ เป็นลงโทษตัดเงินเดือนร้อยละห้า เป็นเวลา ๒ เดือน เป็นการลงโทษฐานความผิดตามมาตรา ๘๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นการลงโทษในฐานความผิดที่แตกต่างกัน คำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๒๖๙/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๗ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า วิธีการดำเนินงานโครงการอาหารกลางวันและโครงการอาหารเสริม (นม) ของโรงเรียนบ้านสร้างนกทา้นน มีการแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อทำหน้าที่ดำเนินการโครงการ ส่วนวิธีการเบิกถอนเงินจากธนาคาร ต้องให้กรรมการที่ได้รับการแต่งตั้งลงลายมือชื่อ ๒ ใน ๓ ของกรรมการห้องหมุด จึงจะสามารถถอนเงินจากธนาคารได้ กรรมการและพยานให้การลอดคล้องต้องกันว่า ใน การเบิกถอนเงินจากธนาคารนั้น ผู้ฟ้องคดีจะไปถอนเงินเองเพียงผู้เดียว และเมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับเงินมาแล้ว ผู้ฟ้องคดีจะมอบเงินให้กับผู้รับผิดชอบโครงการเพียงบางส่วน ส่วนเงินที่เหลือ ผู้ฟ้องคดีจะเก็บไว้เอง กรรมการเก็บรักษาเงินจึงไม่ลงชื่อในหลักฐานทางการเงินดังปรากฏตามรายงานเงินคงเหลือประจำวัน และบันทึกการรับเงินเพื่อเก็บรักษา จากการตรวจสอบการเงินและบัญชีโรงเรียนบ้านสร้างนกทา ปรากฏหลักฐานว่า ผู้ฟ้องคดีเก็บรักษาเงินสดไว้กับตนเองจำนวน ๘๒,๓๙๐ บาท และได้นำเงินสดในมือไปจัดซื้ออาหารเสริม (นม) จำนวน ๓,๐๔๒ บาท และอาหารกลางวัน จำนวน ๓๐๖ บาท คงเหลือเงินสดในมือผู้ฟ้องคดีจำนวน ๗๙,๐๔๒ บาท โดยไม่ยอมนำเงินฝากเข้าบัญชีโรงเรียน และยังมิได้คืนให้กับทางโรงเรียน นอกจากนี้แล้ว พยานได้ให้การว่า 在การประชุมประจำเดือนของโรงเรียน เมื่อการสอบทานเรื่องการเงิน ผู้ฟ้องคดีจะมีอาการหงุดหงิดและปิดประชุมทันที และบอกว่า จะรับผิดชอบเรื่องเงินเอง ทำให้ครุ่นคิดไม่ได้รับความกระจ่างในเรื่องการเงิน โดยผู้ฟ้องคดีนำเงินไปใช้ส่วนตัว และมีพฤติกรรมชอบเที่ยวเตร์ ตีมเหล้า เที่ยวผู้หญิง เล่นการพนันเป็นนิจ เมื่อในการสอบสวน ผู้ฟ้องคดีเพิกเฉยไม่ยอมทำหนังสือชี้แจงหรือ捺พยานหลักฐานมาสืบแก้ข้อกล่าวหา จึงเชื่อว่าผู้ฟ้องคดีจำนวนต่อหลักฐาน ไม่สามารถพาพยานหลักฐานมาชี้แจงเพื่อแสดงความบริสุทธิ์ของตนได้ และการดำเนินการทางวินัยผู้ฟ้องคดีในครั้งนี้

/มีได้เข้าช้อน...

มิได้เข้าข้องกับครั้งที่ผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษตัดเงินเดือนร้อยละห้า เป็นเวลา ๒ เดือน ส่วนการที่ผู้ฟ้องคดีปฏิเสธว่า “ไม่ได้ทำหนังสือรับสภาพหนี้ ฉบับลงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๔๔ และลายมือชื่อที่ปรากฏในหนังสือรับสภาพหนี้ฉบับดังกล่าว มิใช่ลายมือชื่อของผู้ฟ้องคดี” นั้นจากการตรวจสอบลายมือชื่อของผู้ฟ้องคดี ปรากฏว่าเป็นลายมือชื่อเดียวกัน ประกอบกับ การที่ผู้ฟ้องคดีได้นำเงินจำนวน ๔๓,๐๔๒ บาท ตามใบเสร็จ เล่มที่ ๘๙ ก ๑๙๑๖ เลขที่ ๒๖ ลงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๔๔ และเงินจำนวน ๓๖,๐๐๐ บาท ตามใบเสร็จรับเงินเล่มที่ ๘๙ ก ๑๙๒๖ เลขที่ ๒๖ ลงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๔๔ มาชดใช้คืนให้แก่ทางราชการ จึงเป็นการยอมรับโดยปริยายว่าผู้ฟ้องคดีได้นำเงินจำนวน ๗๙,๐๔๒ บาท ไปใช้เป็นประโยชน์ส่วนตนจริง มิใช่นั้น คงไม่นำเงินจำนวน ๗๙,๐๔๒ บาท มาชดใช้คืนให้แก่ทางราชการ ดังนั้น คำสั่ง สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๒๖๙๖/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๗ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงนับว่าเหมาะสมกับกรณีความผิดแล้ว

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า การสอบสวนไม่ชอบด้วยกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ ๑๙ (พ.ศ. ๒๕๔๐) อุกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา เนื่องจากข้อเท็จจริงปรากฏในคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีแล้วว่า คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีไปพบพนักงานสอบสวน มิใช่ให้ไปพบคณะกรรมการสอบสวน และเอกสารบางรายการซึ่งเป็นหลักฐานในการสอบสวนไม่ปรากฏ ที่มาหรือลายมือชื่อผู้ที่ทำเอกสาร ในเอกสารมีข้อความไม่สอดคล้องกัน และการใช้อ่านอาจ สั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ไม่มีกฎหมายรองรับ คำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ให้การเพิ่มเติมว่า หนังสือสำนักงานคณะกรรมการคึกษา อำเภอเมืองอำนาจเจริญ ที่ ศธ ๑๗๙.๐๑/๘๔ ลงวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๔๓ ที่ระบุให้ผู้ฟ้องคดี ไปพบพนักงานสอบสวนเพื่อรับทราบข้อกล่าวหา นั้น เกิดความผิดพลาดในการจัดทำ เอกสารของคณะกรรมการสอบสวนที่ใช้ถ้อยคำผิด แต่เมื่ออ่านเอกสารทั้งฉบับแล้ว บุคคลทั่วไปก็สามารถที่จะเข้าใจได้ว่า หมายถึงให้ไปพบคณะกรรมการสอบสวน และต่อมา เมื่อคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ไปพบตามหนังสือดังกล่าว จึงได้ส่งบันทึก การแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหา (แบบ สว.๒) ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และผู้ฟ้องคดีได้ลงนาม รับทราบข้อกล่าวหาในวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๓ โดยมิได้ทักท้วง และเอกสารบางฉบับ

/ในจำนวน...

ในส่วนของการสอบสวนไม่จำเป็นต้องมีการลงนามในเอกสาร ประกอบกับสาระสำคัญในการสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีตามคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๒๖๘๖/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๗ ก็เกิดจากการที่ผู้ฟ้องคดีได้ใช้อำนาจเบิกถอนเงินบประมาณโครงการอาหารกลางวันและโครงการอาหารเสริม (nm) จากบัญชีธนาคารของโรงเรียน และนำเงินมาเก็บไว้กับตนเองตลอดมา ตั้งแต่ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๙ ถึงปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๓ โดยมียอดเงินสดเก็บไว้กับผู้ฟ้องคดีเป็นจำนวน ๗๙,๐๔๒ บาท เมื่อผู้บังคับบัญชาขอตรวจสอบเงินสดกลับไม่มีให้ตรวจสอบ ซึ่งเป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้องตามระเบียบของทางราชการ ต่อมา ภายหลังผู้ฟ้องคดีได้นำเงินที่เก็บไว้ไปส่งคืนให้กับทางราชการเมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๔๔ จำนวน ๔๓,๐๔๒ บาท และได้ทำหนังสือรับสภาพหนี้ในส่วนที่เหลืออีกจำนวน ๓๖,๐๐๐ บาท โดยขอผ่อนชำระ ๓ งวด แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ผ่อนชำระตามหนังสือรับสภาพหนี้ที่ทำไว้ ภายหลังต่อมากลับได้นำเงินจำนวน ๓๖,๐๐๐ บาท ไปส่งคืนให้กับทางราชการ เมื่อวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๔๕ จึงเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ ส่วนการที่คำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๒๖๘๖/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๗ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ได้อ้างพระราชบัญญัติระเบียบรัฐการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๔๖ นั้น เกิดจากความผิดพลาดในการพิมพ์และตรวจทานเอกสาร ซึ่งที่ถูกคือ พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๔๖

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การเพิ่มเติมว่า ขออภัยนับตามคำให้การเดิมที่ได้ยื่นต่อศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า แม้หนังสือสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอเมืองอำนาจเจริญ ที่ ศธ ๑๑๗/๙.๐๑/๙๔ ลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๔๓ จะระบุว่า ให้ผู้ฟ้องคดีไปพบพนักงานสอบสวนเพื่อรับทราบข้อกล่าวหา แต่ในเนื้อหาของหนังสือดังกล่าวสามารถทำให้เข้าใจได้ว่า ประธานกรรมการสอบสวนแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีไปพบคณะกรรมการสอบสวน และเมื่อผู้ฟ้องคดีไม่ได้ไปพบคณะกรรมการสอบสวนตามวันและเวลาที่กำหนด คณะกรรมการสอบสวนได้ส่งบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหา (แบบ สว.๒) ลงวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๔๓ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี โดยผู้ฟ้องคดีได้ลงนามรับบันทึกดังกล่าวไว้ เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๓ และผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนตามบันทึกถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหา (แบบ สว.๔) ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๓ ว่า ผู้ฟ้องคดี

/ขอให...

ขอให้การปฏิเสธทุกข้อกล่าวหาและประสงค์จะนำพยานหลักฐานเข้าสืบแก้ข้อกล่าวหาต่อไป
จากนั้นคณะกรรมการสอบสวนได้ส่งบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุป
พยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว.๓) ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๗ ให้แก่
ผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีลงนามรับไว้เมื่อวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๗ ต่อมา เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่ยื่น
คำชี้แจงและพยานหลักฐานแก้ข้อกล่าวหา คณะกรรมการสอบสวนจึงได้รายงานผล
การสอบสวนต่อผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดอำนาจเจริญ อันเป็นการดำเนินการ
ตามข้อ ๑๔ และข้อ ๑๕ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๙ (พ.ศ. ๒๕๕๐) ออกตามความใน
พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณาแล้ว
กระบวนการสอบสวนก่อนออกคำสั่งลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีจึงชอบด้วยกฎหมาย เมื่อคดีนี้
ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า พยานบุคคลในชั้นสอบสวน ต่างให้การสอดคล้องตรงกันว่า ผู้ฟ้องคดี
ได้ใช้อำนาจเบิกถอนเงินบประมาณโครงการอาหารกลางวันและโครงการอาหารเสริม (นม)
จากบัญชีธนาคารของโรงเรียน โดยจะนำไปถอนเงินจากธนาคารไปให้กรรมการที่ได้รับ
แต่งตั้งในการเบิกถอนเงินร่วมลงลายมือชื่อด้วย การลงลายมือชื่อในใบถอนเงิน จะลงชื่อ
จำนวน ๒ ใน ๓ ของจำนวนกรรมการ ซึ่งผู้ฟ้องคดีจะลงชื่อ ๑ ใน ๒ ของกรรมการเสนอ
ส่วนบัญชีเงินฝากธนาคารโครงการอาหารกลางวันและโครงการอาหารเสริม (นม) ผู้ฟ้องคดี
เก็บไว้เอง เมื่อบาท เมื่อเบิกถอนเงินมาแล้ว ผู้ฟ้องคดีจะมอบให้ครูผู้รับผิดชอบดำเนินงานตาม
โครงการส่วนหนึ่ง และส่วนที่เหลือผู้ฟ้องคดีเก็บรักษาไว้ทั้งหมด จากการตรวจสอบ
พยานเอกสารพบว่า การเก็บรักษาเงินบัญชีประจำเดือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ถึงปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๗
มียอดเงินเก็บรักษาไว้กับผู้ฟ้องคดีเป็นเงินทั้งสิ้น ๗๘,๐๔๒ บาท และเมื่อมีการตรวจสอบ
เงินสดในมือของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีกลับไม่สามารถนำเงินจำนวนดังกล่าวมาให้ตรวจสอบได้
ต่อมา ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดียอมท่านที่ปรับสภาพหนี้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้นำเงินในบัญชีของ
โรงเรียนไปใช้จ่ายก่อน จำนวน ๗๘,๐๔๒ บาท คดีจึงมีพยานหลักฐานที่ทำให้เชื่อได้ว่า
การกระทำของผู้ฟ้องคดีดังกล่าว เป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ
เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ อันเป็น
ความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ
ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และยังเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติ
ตามกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง
เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ

/ข้าราชการ...

ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๒๖๘๖/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๗ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า คณะกรรมการสอบสวนมิได้ทำการสอบปากคำผู้ฟ้องคดีไม่เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงและนำพยานหลักฐานเข้าสืบแก้ข้อกล่าวหา การสอบสวนจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ ๑๙ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๒๖๘๖/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๗ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นการออกคำสั่งลงโทษในมูลข้อเท็จจริงเดียวกันกับคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ที่ ๔๑/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๔๕ ที่ให้ลดโทษผู้ฟ้องคดีจากปลดออกจากราชการ เป็นตัดเงินเดือนร้อยละห้า เป็นเวลา ๒ เดือน ดังนั้น ผลของการดำเนินการทางวินัยจึงต้องเหมือนกัน และข้อเท็จจริงยังปรากฏว่า เงินของโรงเรียนจำนวน ๗๙,๐๔๒ บาท อยู่กับเจ้าหน้าที่การเงินของโรงเรียน และเจ้าหน้าที่เป็นผู้เก็บรักษาไว้ แต่เจ้าหน้าที่การเงินเห็นว่าผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษปลดออกจากราชการแล้ว จึงได้นำเงินจำนวน ๔๓,๐๔๒ บาท ไปคืนแก่ทางราชการ และเมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งให้กลับเข้ารับราชการ เจ้าหน้าที่การเงินดังกล่าวได้นำเงินจำนวน ๓๖,๐๐๐ บาท มามอบให้แก่ผู้ฟ้องคดี เพื่อส่งคืนให้แก่ทางราชการ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้เก็บรักษาเงินไว้กับตัว และหากผู้ฟ้องคดีทุจริตนำเงินไปใช้ส่วนตัว คงไม่มีหลักฐานบันทึกการเก็บรักษาเงินและการใช้จ่ายเงิน ผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำผิดตามข้อกล่าว คำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๒๖๘๖/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๗ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ขอให้ศาลมีคำสั่งยกฟ้องคดี ไม่คำพิพากษาเพิกถอนมติ อ.ก.ค. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานในการประชุมครั้งที่ ๒๐/๒๕๔๗ เมื่อวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๔๗ และคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๒๖๘๖/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๗ รวมทั้งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการโดยได้รับเงินต่างๆ ตามสิทธิที่ควรจะได้รับ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชี้แจงต่อศาลปกครองสูงสุดว่า ไม่ประสงค์จะทำคำแก้อุทธรณ์ หรือยื่นพยานหลักฐานอื่นเพิ่มเติมและขออภัยนัยคำให้การเดิมเป็นคำแก้อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แก้อุทธรณ์ว่า เมื่อผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาแล้ว มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นการพิจารณา ที่ถูกต้องและชอบด้วยกฎหมายแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอถือเอาคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม เอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาอุทธรณ์ และคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นส่วนหนึ่งของคำแก้อุทธรณ์ ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาของ ศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของ ตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยว่าจากประกอบคำແળงการนี้ของตุลาการผู้ແળงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งอาจารย์ใหญ่ โรงเรียน บ้านสร้างนกทา จังหวัดอำนาจเจริญ ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่า กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีใช้อำนาจเบิกถอนเงินบประมาณโครงการอาหารกลางวันและโครงการอาหารเสริม (นม) มาเก็บรักษาไว้กับตนเองเป็นจำนวนมาก โดยไม่ถูกต้องตามระเบียบของทางราชการ ตั้งแต่ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๑ จนถึงปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๓ หลายครั้ง จนมียอดเงินสะสม จำนวน ๗๙,๐๔๒ บาท และเมื่อมีการตรวจสอบ กลับไม่มีเงินจำนวนดังกล่าวให้ตรวจสอบ ผู้อำนวยการสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมืองอำนาจเจริญทำการสืบสวนข้อเท็จจริง ซึ่งผลการสืบสวนข้อเท็จจริง ปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมส่อไปในทางทุจริต จงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบ ของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง ผู้อำนวยการสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอำนาจเจริญจึงมีคำสั่งสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด อำนาจเจริญ ที่ ๒๖๗/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๔๓ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน วินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา ให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหา (แบบ สว.๒) ลงวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๔๓ ผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อรับไว้เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๓ และผู้ฟ้องคดีได้ ไปให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนโดยผู้ฟ้องคดีขอให้การปฏิเสธทุกข้อกล่าวหา และประสงค์จะนำพยานหลักฐานเข้าสืบแก้ข้อกล่าวหาต่อไป ซึ่งคณะกรรมการสอบสวน

/ได้จดบันทึก...

ได้จดบันทึกไว้ตามบันทึกถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหา (แบบ สว.๔) ลงวันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๓ จากนั้น คณะกรรมการสอบสวนได้สอบปากคำพยานจำนวน ๗ ปาก และได้รับรวมพยานเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้ว จึงจัดทำบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว.๓) ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีได้รับบันทึกดังกล่าวไว้เมื่อวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๓ คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดี ทำการชี้แจงและแสดงพยานหลักฐานเพื่อแก้ข้อกล่าวหา แต่ผู้ฟ้องคดีก็มิได้ยื่นคำชี้แจงหรืออ้างพยานหลักฐานเพื่อแก้ข้อกล่าวหา จากการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวน มีความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำการผิดโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการ เพื่อให้ตนเองได้ประโยชน์ที่มิควรได้ โดยเบิกเงินโครงการอาหารกลางวันและโครงการอาหารเสริม (นม) มาเก็บรักษาไว้กับตนเองเป็นเงินจำนวนมากเกินความจำเป็น เป็นจำนวนรวมทั้งสิ้น ๗๙,๐๔๒ บาท และไม่มีเงินสดให้ตรวจสอบ ถือว่าเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จึงเสนอความเห็นให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ต่อมา อ.ก.ค. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้ประชุมครั้งที่ ๒๐/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๓ โดยเห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำการผิดตามข้อกล่าวหา ซึ่งเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสอง และวรรคสาม ประกอบกับมาตรา ๘๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงมีมติให้ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เพื่อให้เหมาะสมกับกรณีความผิด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานที่ ๒๖๙๖/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๗ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีเห็นว่ากรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานที่ ๒๖๙๖/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๗ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ นั้น ผู้อำนวยการสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอำนาจเจริญเคยมีคำสั่งสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอำนาจเจริญที่ ๓๖๗/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๑ ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดีร้อยละห้า เป็นเวลา ๒ เดือน และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติที่ ๓๔๑/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๓ เพิ่มโทษจากตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดีร้อยละห้า เป็นเวลา ๒ เดือน เป็นลงโทษปลดออกจากราชการ แต่ต่อมาก.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่าข้อเท็จจริง

/ยังคงไม่ได้ว่า...

ยังฟังไม่ได้ว่า ผู้พ้องคดียกออกเงินไว้เป็นประโยชน์ส่วนตัว เนื่องจากนักเรียนได้รับประทานอาหารกลางวันและอาหารเสริม (นม) มีได้ขาด และเงินดังกล่าวได้ลงบัญชีในสมุดเงินสด มีหลักฐานบันทึกการเก็บรักษาเงิน เงินไม่ได้สูญหายหรือขาดบัญชี ทั้งไม่ปรากฏว่า การเก็บรักษาเงินเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ จึงมีมติให้ลดโทษจากปลดออกจากราชการ เป็นลงโทษตัดเงินเดือนร้อยละห้า เป็นเวลา ๒ เดือน เลขานุการคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติจึงมีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ที่ ๔๙/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๔๕ ให้ลดโทษผู้พ้องคดีจากปลดออกจากราชการ เป็นลงโทษตัดเงินเดือนร้อยละห้า เป็นเวลา ๒ เดือน และให้ผู้พ้องคดีกลับเข้ารับราชการต่อไป ซึ่งคำสั่งลดโทษผู้พ้องคดีดังกล่าว ถือว่าเป็นบรรทัดฐานในการลงโทษผู้พ้องคดีและมีมูลกรณีเดียวกัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่อาจลงโทษให้ผู้พ้องคดีออกจากราชการได้ ประกอบกับในการสอบสวน ประธานกรรมการสอบสวนได้มีหนังสือลงวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๔๓ แจ้งให้ผู้พ้องคดีไปพบพนักงานสอบสวนเพื่อรับทราบข้อกล่าวหา แต่มิได้แจ้งให้ผู้พ้องคดีไปพบคณะกรรมการสอบสวน อีกทั้งคณะกรรมการสอบสวนมิได้เปิดโอกาสให้ผู้พ้องคดีซึ่งแจงและนำพยานหลักฐานเข้าสืบแก้ข้อกล่าวหา นอกจากนั้น คำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๒๖๘๖/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๗ ที่ลงโทษให้ผู้พ้องคดีออกจากราชการ ได้อ้างพระราชบัญญัติระเบียบราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๔๖ ซึ่งไม่มีอยู่จริง คงมีแต่พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๔๙ เมื่อผู้พ้องคดีมิได้กระทำผิดตามข้อกล่าวหา คำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๒๖๘๖/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๗ ที่ลงโทษให้ผู้พ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้พ้องคดี จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาล ขอให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว แต่ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้ว เห็นว่า ข้ออ้างของผู้พ้องคดีฟังไม่ขึ้น จึงมีคำพิพากษายกฟ้อง ผู้พ้องคดีไม่เห็นพ้องด้วย จึงยื่นอุทธรณ์เป็นคดีนี้ต่อศาลมีค่าใช้จ่าย จึงยื่นอุทธรณ์เป็นคดีนี้ต่อศาลปกครองสูงสุด

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๒๖๘๖/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๗ ที่ลงโทษให้ผู้พ้องคดีออกจากราชการ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครุ พ.ศ. ๒๕๔๓ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะเกิดกรณีพิพากษา มาตรา ๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า

/ให้นำกฎหมาย...

ให้นำกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในส่วนที่เกี่ยวกับข้าราชการพลเรือนสามัญ มาใช้บังคับแก่ข้าราชการครูโดยอนุโลม เว้นแต่ในพระราชบัญญัตินี้ จะได้บัญญัติไว้ เป็นอย่างอื่น ดังนั้น เมื่อพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู พ.ศ. ๒๕๒๓ มิได้บัญญัติ หลักเกณฑ์หรือวิธีการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการครูไว้เป็นการเฉพาะ กรณีจึงต้องนำ บทบัญญัติในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาใช้บังคับ โดยอนุโลม ซึ่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๑๐๒ วรรคสอง บัญญัติว่า การดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ถ้าเป็นกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่าง ไม่ร้ายแรง ให้ดำเนินการตามวิธีการที่ผู้บังคับบัญชาเห็นสมควร ถ้าเป็นกรณีกล่าวหาว่า กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวน และในการ สอบสวนนี้ ต้องแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มี ให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาซึ่ง แล่นำสืบแก้ข้อกล่าวหา เมื่อดำเนินการแล้ว ถ้าฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัย ก็ให้ ดำเนินการตามมาตรา ๑๐๓ หรือมาตรา ๑๐๔ แล้วแต่กรณี ถ้ายังฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหา กระทำผิดวินัย จึงจะยุติเรื่องได้ และวรรคเจ็ด บัญญัติว่า หลักเกณฑ์และวิธีการที่เกี่ยวกับ การสอบสวนพิจารณากรณีที่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามวรรคสอง ให้เป็นไป ตามที่กำหนดในกฎ ก.พ. และโดยที่ ก.พ. ได้ออกกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๙ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความใน พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการสอบสวนพิจารณา เพื่อใช้เป็นหลักเกณฑ์และวิธีการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือน ดังนั้น การสอบสวนพิจารณาเพื่อดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นข้าราชการครูในขณะนั้น จึงอยู่ในบังคับของกฎ ก.พ. ดังกล่าว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่า กระทำ ผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีใช้อำนาจเบิกถอนเงินบประมาณโครงการอาหารกลางวันและ โครงการอาหารเสริม (นม) มาเก็บรักษาไว้กับตนเองเป็นจำนวนมาก โดยไม่ถูกต้องตามระเบียบ ของทางราชการ ตั้งแต่ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๑ ถึงปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๓ หลายครั้ง จนมียอดเงินสะสมจำนวน ๗๙,๐๔๒ บาท และเมื่อมีการตรวจสอบกลับไม่มีเงินจำนวน ดังกล่าวให้ตรวจสอบ ผู้อำนวยการสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอำนาจเจริญจึงมีคำสั่ง ให้สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมืองอำนาจเจริญทำการสืบสวนข้อเท็จจริง ซึ่งผลการ สืบสวนข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมส่อไปในทางทุจริต จงใจไม่ปฏิบัติ ตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการ เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ

/อย่างร้ายแรง...

อย่างร้ายแรง ผู้อำนวยการสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุบลราชธานีจึงมีคำสั่งสำนักงาน
การประถมศึกษาจังหวัดอุบลราชธานีเริญ ที่ ๒๖๗/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๔๓ แต่งตั้ง
คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี โดยในการดำเนินกระบวนการสอบสวน
คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามบันทึกการแจ้ง^๑
และรับทราบข้อกล่าวหา (แบบ สว.๒) ลงวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๔๓ ผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อ^๒
รับบันทึกดังกล่าวไว้เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๓ และผู้ฟ้องคดีได้ไปให้ถ้อยคำต่อ
คณะกรรมการสอบสวนซึ่งปรากฏตามบันทึกถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหา (แบบ สว.๔) ลงวันที่^๓
๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๓ ว่า ผู้ฟ้องคดีข้อปฏิเสธทุกข้อกล่าวหา และขอชี้แจงพร้อมทั้งนำ^๔
พยานหลักฐานเข้าสืบแก้ข้อกล่าวหาต่อไป ซึ่งเห็นได้ว่าคณะกรรมการสอบสวนได้แจ้ง^๕
ข้อกล่าวหาและสอบถามผู้ฟ้องคดีเกี่ยวกับการกระทำการผิดทางวินัยตามข้อ ๑๕ ของกฎ
ก.พ. ดังกล่าวแล้ว ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนได้สอบปากคำพยานจำนวน ๗ ปาก
และได้รับรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องแล้ว จึงจัดทำบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหา
และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว.๓) ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๔๓
โดยได้จัดส่งบันทึกดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดี และผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อรับไว้เมื่อวันที่ ๒๖
ธันวาคม ๒๕๔๓ แต่หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีมิได้ชี้แจงหรือนำพยานหลักฐานเข้าสืบ
แก้ข้อกล่าวหา และมิได้ไปให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวน จึงเห็นว่าคณะกรรมการ
สอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา รวมทั้งได้เปิด^๖
โอกาสให้ผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงและนำพยานหลักฐานเข้าสืบแก้ข้อกล่าวหาแล้วตามข้อ ๑๕
ของกฎ ก.พ. ดังกล่าว การที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า คณะกรรมการสอบสวนมิได้เปิดโอกาส
ให้ผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงและนำพยานหลักฐานเข้าสืบแก้ข้อกล่าวหาก่อนมีคำสั่งลงโทษทางวินัย^๗
จึงไม่อาจรับฟังได้ ข้อเท็จจริงรับฟังต่อไปได้ว่า เมื่อคณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวน
เสร็จสิ้นแล้ว ได้ทำรายงานการสอบสวน (แบบ สว.๖) ลงวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๔๔ เสนอต่อ
ผู้อำนวยการสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุบลราชธานีโดยคณะกรรมการสอบสวน
มีความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำการผิดโดยจงใจไม่ปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามกฎหมายหรือ^๘
ระเบียบของทางราชการ เพื่อให้ตนเองได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ โดยผู้ฟ้องคดีเบิกเงิน^๙
โครงการอาหารกลางวันและโครงการอาหารเสริม (นม) มาเก็บรักษาไว้กับตนเอง
เป็นจำนวนมาก เกินความจำเป็น เป็นจำนวนรวมทั้งสิ้น ๗๗,๐๔๒ บาท และไม่มีเงินสด
ให้ตรวจสอบ ถือว่าเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จึงเสนอ

/ความเห็นให...

ความเห็นให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ต่อมา อ.ก.ค. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้ประชุมครั้งที่ ๒๐/๒๕๔๗ เมื่อวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๔๗ โดยเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำการผิดตามข้อกล่าวหา ซึ่งเป็นความวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสอง และวรรคสาม ประกอบกับมาตรา ๘๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงมีมติให้ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เพื่อให้เหมาะสมกับการกระทำการผิด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๒๖๙๖/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๗ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเห็นได้ว่า การดำเนินกระบวนการสอบสวนก่อนออกคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดี ดังกล่าวขอบด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กฎหมายกำหนดไว้แล้ว

สำหรับการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้ดุลพินิจในการออกคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๒๖๙๖/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๗ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ นั้น เห็นว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า คณะกรรมการสอบสวนได้สอบปากคำพยานบุคคลจำนวน ๗ ปาก ซึ่งพยานได้ให้การสอดคล้องต้องตรงกันว่า ผู้ฟ้องคดีได้นำใบตอนเงินจากธนาคารไปให้กรรมการร่วมลงลายมือชื่อ โดยผู้ฟ้องคดีจะลงลายมือชื่อเป็นกรรมการ ๑ ใน ๒ ของกรรมการที่มีอำนาจถอนเงิน บางครั้งจะบอกกับกรรมการที่ร่วมลงลายมือชื่อว่า ตอนเงินไม่ได้ เนื่องจากลายมือชื่อไม่เหมือนกับที่ให้ไว้กับธนาคาร และให้กรรมการลงลายมือชื่อในใบตอนเงินฉบับใหม่ บางครั้งให้กรรมการลงลายมือชื่อไว้ก่อน โดยมิได้ระบุจำนวนเงิน และอ้างเหตุผลว่า เป็นเรื่องเร่งด่วน จะลงจำนวนเงินในภายหลัง เมื่อกรรมการที่ลงลายมือชื่อได้ทักท้าง ผู้ฟ้องคดีแจ้งว่า เงินจำนวนเท่านี้ ผู้ฟ้องคดีจะรับผิดชอบเอง ถ้ากรรมการไม่ลงลายมือชื่อ ผู้ฟ้องคดีจะทำการข่มขู่ว่า ขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชา ทำให้กรรมการเกิดความเกรงกลัวจึงยอมลงลายมือชื่อในใบตอนเงินให้แก่ผู้ฟ้องคดี โดยผู้ฟ้องคดีจะเป็นผู้ถือและเก็บบัญชีเงินฝากของโรงเรียนไว้แต่เพียงผู้เดียว เมื่อกรรมการขอตรวจสอบความเคลื่อนไหวของบัญชี ผู้ฟ้องคดีไม่เคยให้ตรวจสอบ ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ทำหน้าที่เบิกตอนเงิน และเก็บรักษาเงินเพียงผู้เดียว และเมื่อมีการเบิกตอนเงินจากธนาคารแล้ว ผู้ฟ้องคดีจะนำเงินไปให้เจ้าหน้าที่การเงินส่วนหนึ่ง อีกส่วนหนึ่งที่เหลือ ผู้ฟ้องคดีจะเป็นผู้เก็บรักษาไว้จนในที่สุด กรรมการได้ปฏิเสธที่จะลงลายมือชื่อร่วมกับผู้ฟ้องคดี ซึ่งมียอดเงินสดคงค้างอยู่ในมือของผู้ฟ้องคดีจำนวน ๗๙,๐๔๒ บาท และเงินจำนวนดังกล่าว ไม่มีพยานทราบว่า เก็บรักษาไว้ที่ใด เมื่อขอตรวจสอบ ผู้ฟ้องคดีไม่มีเงินสดให้ตรวจสอบ นอกจากนั้น

/คณะกรรมการ...

คณะกรรมการสอบสวนได้ตรวจสอบสมุดบัญชีของธนาคาร สำเนาบันทึกการรับเงินและเก็บรักษาเงิน สำเนาทะเบียนคุณเงิน และสำเนาใบเสร็จรับเงินแล้ว ปรากฏว่า มียอดเงินโครงการอาหารกลางวันและโครงการอาหารเสริม (nm) ที่ผู้พ้องคดีเก็บไว้กับตัวเอง เป็นเงินทั้งสิ้น ๗๘,๐๔๒ บาท ทั้งนี้ หลังจากการสอบสวนเสร็จสิ้นแล้ว ผู้พ้องคดีได้ทำหนังสือรับสภาพหนี้ ลงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๔๔ ไว้กับผู้อำนวยการการประถมศึกษา จังหวัดอำนาจเจริญ โดยผู้พ้องคดียอมรับว่า ผู้พ้องคดีเก็บรักษาเงินโครงการอาหารกลางวัน และโครงการอาหารเสริม (nm) ไว้กับตัว เป็นเงินจำนวน ๗๘,๐๔๒ บาท แต่ในขณะทำหนังสือรับสภาพหนี้ ผู้พ้องคดีขอซดใช้เงินจำนวน ๔๓,๐๔๒ บาท ส่วนอีกจำนวน ๓๖,๐๐๐ บาท ขอผ่อนชำระ ๓ งวด โดยปรากฏหลักฐานเป็นใบเสร็จรับเงินว่า ในวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๔๔ ผู้พ้องคดีได้ชำระเงินจำนวน ๔๓,๐๔๒ บาท และต่อมา ในวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๔๕ ผู้พ้องคดีได้ชำระเงินจำนวน ๓๖,๐๐๐ บาท ดังนั้น เมื่อคำให้การของพยานบุคคลสองคน กับพยานเอกสาร ประกอบกับตัวเงินที่เป็นปัจจุห ผู้พ้องคดีก็ได้ทำหนังสือรับสภาพหนี้ไว้เป็นหลักฐานอย่างชัดเจน กรณีจึงเชื่อได้ว่าผู้พ้องคดีกระทำการผิดตามข้อกล่าวหา ซึ่งเป็นการกระทำการผิดวินัยฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ อย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสอง และวรรคสาม ประกอบกับมาตรา ๘๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งมีระดับการลงโทษให้ปลดออกหรือไล่ออกจากราชการตามมาตรา ๑๐๔ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๒๖๙๖/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๗ ลงโทษไล่ผู้พ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่ชอบแล้ว ข้อกล่าวอ้างของผู้พ้องคดีที่ว่า ผู้พ้องคดีไม่ได้กระทำการผิดตามข้อกล่าวหา จึงไม่อาจรับฟังได้ ส่วนการที่ผู้พ้องคดีอ้างว่า ผู้พ้องคดีเคยถูกดำเนินการทางวินัยในเรื่องเดียวกัน และเคยมีคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ที่ ๔๑๔/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๔๕ ให้ลดโทษผู้พ้องคดีจากปลดออก เป็นลงโทษตัดเงินเดือนร้อยละห้า เป็นเวลา ๒ เดือน นั้น เห็นว่า คำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ที่ ๔๑๔/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๔๕ ดังกล่าว เป็นคำสั่งลงโทษผู้พ้องคดีในพฤติกรรมการกระทำการผิดที่เกิดขึ้นก่อนการกระทำการผิด

/ตามคำสั่ง...

ตามคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๒๖๙๖/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๗ จึงเป็นการกระทำความผิดที่ต่างกรรมต่างวาระ ไม่อาจนำมาเปรียบเทียบกันได้ โดยเห็นว่าคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๒๖๙๖/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๗ ที่ลงโทษให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นคำสั่งชอบด้วยกฎหมายแล้ว อุทธิณูของผู้ฟ้องคดีฟังไม่เข้า

การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษายกฟ้องนั้น ศาลปกครองสูงสุด
เห็นพ้องด้วย

พิพากษาด้วย

นายชาญชัย แสงศักดิ์
รองประธานศาลปกครองสูงสุด

พ.ร.บ. ๑๒๘๙

ตุลาการเจ้าของสำนวนและ
ตุลาการหัวหน้าคณะกรรมการการศึกษาฯ

นายนพดล เอียงเจริญ
ตุลาการหัวหน้าคณะกรรมการการศึกษาฯ

ตุลาการองค์คณะ

นายสมรรถชัย วิชาลาภรณ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายประวิตร บุญเติม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

พ.ร.บ. ๑๒๘๙

นายสมชัย วัฒนากรุณ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แต่งคดี : นายอาจินต์ พึกทองพรรณ

